

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 2260/18
29.08.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Весне Обрадовић, председника већа, Меланије Сантовац и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужених ББ1 до ВВ5, чији је заједнички пуномоћник адвокат АБ1, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П 292/16 од 12.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 29.08.2018. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лазаревцу П 292/16 од 12.02.2018. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П 292/16 од 12.02.2018. године ставом првим изреке обавезени су тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете солидарно исплате и то на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 300.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова 200.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 100.000,00 динара укупно износ од 600.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 12.02.2018. године до исплате.

Ставом другим изреке преко досуђеног износа у претходном ставу а до траженог новчаног износа за претрпљене физичке болове за износ од још 20.000,00 динара до тражених 220.000,00 динара за претрпљени страх за износ од још 80.000,00 динара до

тражених 180.000,00 динара, тужбени захтев тужиоца је одбијен као неоснован.

Ставом трећим изреке обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 218.600,00 динара.

Против наведене пресуде и то одлуке из става првог и трећег изреке како то произилази из навода жалбе, жалбу су благовремено изјавили тужени због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11 ... 55/14), Апелациони суд је оценио да жалба тужених није основана.

У првостепеном поступку, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би побијана одлука морала бити укинута, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се неосновано указује жалбом тужених, јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама су јасни и потпуни.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да је предмет спора накнада штете из догађаја од 28.04.2006. године у вези којих је против тужиоца, тужених и трећих лица покренут кривични поступак за кривично дело учествовање у тучи из члана 123 КЗ. Пресудом Другог основног суда у Београду К 2136/10 од 22.06.2011. године тужени су оглашени кривим због учешћа у тучи у којој је тужиоцу нанета тешка телесна повреда у виду прелома лобање са нагњечењем мозга. Тужилац и трећа лица су истом пресудом ослобођени од оптужбе за исто кривично дело. Пресуда је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 2249/12 од 28.05.2012. године одбијањем оптужбе због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења а тужилац је упућен на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева. Тужба за накнаду штете је поднета 27.04.2012. године, односно пре доношења другостепене одлуке у кривичном поступку. Тужилац је због задобијених повреда трпео физичке болове и страх чији су интензитет и дужина трајања утврђени на основу налаза и мишљења вештака неуропсихијатријске струке као и умањење животне активности од 15 % што је последица повреде од 28.04.2006. године.

Ценећи истакнути приговор застарелости потраживања, првостепени суд је нашао да приговор застарелости потраживања није основан. Накнада штете проузрокована кривичним делом може се остварити, како истицањем одштетног захтева у кривичном поступку, тако и подношењем редовне грађанске тужбе, при чему оба правна средства доводе до прекида застаревања (цитирана одредба члана 388 ЗОО). У случају да је кривични поступак довршен пресудом којом се оптужба одбија и оштећени упућује на редовну парницу ради остварења свог имовинско-правног потраживања, узима се да је наступио условни прекид застаревања, под условом да оштећени у року од три месеца по правноснажности одлуке кривичног суда поднесе редовну грађанску тужбу, а што произилази из одредбе члана 390 став 1 ЗОО, а с тим у вези указује и садржина одредбе става 2 члана 390 ЗОО према којој заштита

подразумева и истицање имовинско-правног захтева у кривичном поступку. Како је тужилац у истражном поступку дана 26.10.2006. године истакао имовинско-правни захтев, а тужбу ради накнаде нематеријалне штете поднео 27.04.2012. године, те да је пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 2249/12 од 28.05.2012. године одбијена оптужба против окривљених, због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, те оштећени АА у смислу одредбе члана 206 став 3 ЗКП упућен на парницу ради остварења имовинско-правног захтева, првостепени суд је закључио да потраживање тужиоца није застарело сходно наведеним одредбама о прекиду застарелости предвиђеним члановима 388 и 390 ЗОО.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредбе члана 154, 200 и 206 Закона о облигационим односима закључио да су тужени одговорни за нематеријалну штету коју је тужилац претрпео нападом и телесним повређивањем у тучи у којој су учествовали сви тужени, јер је на основу доказа изведених у парничном поступку, утврђено да је тужилац задобио тешке телесне повреде главе и повреду руке на тај начин што је тучен од стране тужених металном штанглом или тарабама, па је имајући у виду и налаз и мишљење судског вештака односно степен умањења животне активности, интензитет и дужину трајања физичких болова и страха обавезао тужене да тужиоцу солидарно на име накнаде штете исплате износе ближе наведене у ставу првом изреке побијане пресуде.

Разлоге и правни закључак првостепеног суда прихвата и овај суд као другостепени.

Жалбени наводи тужених да је првостепени суд погрешно ценио приговор застарелости потраживања, су неосновани. У конкретном случају, тужилац потражује накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због штетног догађаја који се догодио дана 28.04.2006. године, који је проузрокован кривичним делом учествовања у тучи од стране тужених. Према члану 377 став 1 Закона о облигационим односима кад је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења, а ставом 2 истог члана да прекид застаревања кривичног гоњења повлачи за собом и прекид застаревања захтева за накнаду штете. Иначе, накнада штете проузрокована кривичним делом може се остварити и истицањем захтева у кривичном поступку. То правно средство доводи до прекида застаревања накнаде штете, па између осталог и у случају да је оптужба одбијена и оштећени упућен на парницу. Применом члана 390 Закона о облигационим односима, сматра се да је наступио условни прекид, уколико оштећени поднесе тужбу за накнаду штете у року од три месеца од дана правноснажности одлуке. У конкретном случају имајући у виду да је другостепеном пресудом од 28.05.2012. године оптужба према окривљенима одбијена због апсолутне застарелости кривичног гоњења, те да је тужилац у истражном поступку дана 26.10.2006. године истакао имовинско-правни захтев, те да је тужилац на основу одредбе члана 206 став 3 ЗКП-а упућен на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева, као и да је тужилац тужбу ради накнаде нематеријалне штете проистекле из кривичног дела поднео 27.04.2012. године, пре доношења другостепене пресуде, а тиме и пре правноснажног окончања кривичног поступка, правилно је и по налажењу овог суда првостепени суд закључио да потраживање тужиоца није застарело, обзиром на

одредбе о прекиду застарелости предвиђених члановима 388 и 390 Закона о облигационим односима.

Како је из изведених доказа у току поступка утврђено да је тужилац задобио тешке телесне повреде главе и повреду руке на тај начин што је тучен од стране тужених металном штанглом или тарабама, те како није могуће утврдити уделе тужених у тучи у којој је тужилац претрпео телесне повреде, а сви тужени су учествовали у штетном догађају и деловали као повезана лица, то у смислу члана 206 Закона о облигационим односима постоји њихова солидарна одговорност, па је тужилац имао право да по свом избору тражи испуњење обавезе од сваког солидарног штетника, без обзира на њихов удео који су имали у настанку штете.

Наводи из жалбе тужених да судски вештак медицинске струке – неуропсихијатар није могао да се изјашњава у вези интензитета и трајања физичких болова и о степену умањења општеживотне активности, су без утицаја на другачију одлуку суда. Наиме, у току поступка применом одредбе члана 259 – 264 ЗПП изведен је доказ вештачењем на околност степена умањења општеживотне активности, интензитета и времена трајања физичких болова и страха. Пуномоћник тужених приликом одређивања извођења доказа вештачењем на рочишту дана 07.07.2016. године није ставио примедбе на избор личности вештака, нити је након пријема налаза и мишљења имао примедбе на налаз. У конкретном случају изведен је доказ вештачењем од стране вештака медицинске струке који поседује стручно знање, због чије потребе је одређено извођење тог доказа.

Без утицаја су на другачију одлуку суда и наводи жалбе тужених да је у другим парничним поступцима који су вођени поводом истог догађаја одбијен тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете а због застарелости потраживања тужилаца, из разлога што су само тужилац АА и АА1, чији је парнични поступак за накнаду нематеријалне штете у току пред истим судом, у кривичном постуку истакли имовинско-правни захтев дана 26.10.2006. године, када је дошло до прекида застарелости потраживања у смислу члана 388 и 390 ЗОО.

Осталим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања и донете одлуке, па ти жалбени наводи нису посебно ни образлагани.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредби члана 153 и 154 ЗПП.

На основу изложеног применом члана 390 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Обзиром да тужени нису успели у жалбеном поступку, одбијен је као неоснвоан захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

**Председник већа – судија
Весна Обрадовић, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић